

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

Voor de spiegel in de advocatenkamer boog X zich nog even naar voren om te controleren of er geen ongerechtigheden uit zijn neus hingen en prutste onderwijl met zijn vingers achter zijn hoofd een strikje van de onmogelijke befveters. Zijn cliënt De Maan, een wat oudere bebaarde vrachtwagenchauffeur, zat in voorlopige hechtenis omdat hij ervan werd verdacht een ongezonde belangstelling te koesteren voor jongens tot pakweg twaalf jaar oud. In het HvB was het leven een hel gebleken, niet alleen vanwege de lage rang in de pikorde die dit type delict met zich bracht maar ook omdat De Maan gehandicapt was en zich overdag in een rolstoel voortbewoog. De officier had bij een eerdere gelegenheid openlijk getwijfeld aan de noodzaak van zo'n rolstoel en ook X had zo zijn bedenkingen. Hoe De Maan het voor elkaar gekregen had was X een raadsel, maar na twee weken HvB had hij zich in het Scheveningse gevangenisziekenhuis weten te wurmen, vanwaaruit hij steevast toe driemaal per dag – en tot ergernis van X altijd *collect call* – met X belde met een gekmakend, huilebalkerig gejammer dat erop neerkwam dat het in Scheveningen net zo beroerd was als in het HvB en zijn medegedetineerden niet te ziek waren om hun peuken op zijn, De Maans, lijf uit te drukken. X geloofde er weinig van en had het bewijsaanbod van De Maan lafhartig gepasseerd.

X was in beroep gekomen van het bevel gevangenhouding, niet in de laatste plaats omdat opheffing of schorsing van de hechtenis in elk geval een zegening voor zijn praktijkuitoefening zou inhouden.

De Maan werd binnengerold door twee neutraal kijkende parketmedewerkers, die, buiten gezichtsveld van De Maan, achter in de zaal plaatsnamen in afwachting van het tijdstip waarop ze hun vrachtje weer naar Scheveningen konden vervoeren.

X haalde alles uit de kast en pleitte of zijn leven ervan afhing. Na zijn pleidooi vroeg de voorzitter op een toon van 'het zou me verbazen' of De Maan wellicht iets toe te voegen had aan het pleidooi van zijn raadsman. De Maan, zo was X gebleken, was in staat het effect van het briljantste pleidooi teniet te doen door temerig, irrelevant gelamenteer en ditmaal was het niet anders. Met name, zo jengelde De Maan, op klagerige, half huilende toon, was de rijstijl van de heren arrestantenverzorgers hem niet bevallen. 'Zo', vroeg de voorzitter, die nu iets overeind kwam zitten, 'en wat was mijnheer De Maan dan niet bevallen?' waarop De Maan jemieerde

dat 'ze te hard hadden gereden en niet of nauwelijks snelheid geminderd in de bochten, zodat hij met rolstoel en al was omgevallen'.

Vanuit zijn ooghoeken zag X de twee beklagden een blik van verstandhouding wisselen. Het leek hem het moment om De Maan toe te sissen dat hij zijn geraas moest staken, maar zijn cliënt was nu helemaal los en verloor zich in details over snelheidsovertredingen en onverantwoord rijgedrag. De voorzitter zou de klachten overbrengen, verklaarde hij tot slot van de zitting, waarbij hij over De Maan naar de parketmedewerkers keek.

Later die middag kreeg X een *collect call* vanuit Scheveningen. X wist al wat er ging komen en werd niet teleurgesteld. De Maan deed zijn verhaal met gierende uithalen die allengs aanzwollen tot een soort geloei. Wat te verwachten was was gebeurd: de terugweg was door de op wraak beluste parketmedewerkers afgelegd als betrof het een klassimentsproef van de Tulpenrally. n

